

DTTM

Tấm nệm Tottori

Ngày trước lâu lắm rồi, tại tỉnh Tottori có một quán trọ nhỏ vừa khai trương thì ngay trong đêm đầu tiên đã có một người khách đến trọ.

Đó là một người lái buôn. Chủ quán trọ tiếp đón ông khách vô cùng hậu hĩ, với ý mong rằng tiếng khen quán trọ nhỏ của mình sẽ theo người lái buôn mà vang xa khắp nơi. Ông khách được dọn một bữa ăn no nê, có rượu sake thật ngon hâm nóng uống thỏa thích. Ăn xong khách được nằm ngủ trên bộ nệm futon trải trên nền nhà lát chiếu tatami.

Thế nhưng, hầu như ông khách chưa chợp mắt được bao lâu, thì nghe có tiếng người nói trong phòng, làm khách tỉnh giấc. Mà đó là giọng nói của mấy đứa trẻ con nói chuyện với nhau, cứ hỏi đi hỏi lại mãi một điều:

- Anh có lạnh không ?
- Em có lạnh không ?

Khách khẽ lên tiếng quở trách thì giọng nói kia im bất được một lúc. Lát sau, giọng nói ấy lại cất lên thì thào khe khẽ, ra chiều như sợ khách nghe được, xong vẫn rõ mồn một:

- Anh có lạnh không ?

Một giọng nói khác ân cần đáp lại:

-Em có lạnh không ?

Khách vùng dậy, thấp đèn lên soi, xem xét khắp phòng, nhưng không thấy có ai cả. Các cánh cửa shoji dán giấy đều khép kín. Dòm vào trong tủ thì thấy tủ trống trơn. Khách lấy làm lạ, cứ để đèn sáng mà nằm ngủ. Tức thì, khách vừa ngả đầu xuống gối chưa được bao lâu, lại nghe có tiếng hỏi:

-Anh có lạnh không ?

-Em có lạnh không ?

Lúc bấy giờ, khách mới chợt rùng mình, thấy lạnh cả xương sống, nhưng đó không phải là cái lạnh vì hơi đêm, mà là vì khách chợt nhận ra rằng giọng nói ấy phát ra từ trong tấm nệm futon mà khách đang nằm. Chỉ có chính tấm nệm mới có thể cất tiếng hỏi như vậy thôi.

Khách hấp tấp bước xuống cầu thang dẫn xuống nhà dưới, gọi chủ trọ quán dậy và kể hết đầu đuôi sự tình. Xong người chủ quán trọ lại ra chiều tức giận, bảo khách:

- Quý khách uống rượu say nên nằm chiêm bao thấy chuyện vớ vẩn chẳng ra đâu vào đâu đấy thôi ạ.

Chiều tối hôm sau, lại có người khách khác đến xin trọ lại một đêm. Đêm khuya, người khách này cũng lại đánh thức chủ quán trọ dậy, và lại kể cho nghe những điều giống hệt như ông khách hôm trước. Và một điều lạ lùng là người khách hôm nay không hề uống một giọt rượu nào.

Khách đi rồi, chủ nhân nghĩ bụng cho là điều quái dị, bèn vào căn phòng dành cho khách ở tầng hai mà xem xét các tấm nệm. Thế rồi trong lúc đang ở trong căn phòng ấy, chủ quán trọ bỗng nghe có tiếng người. Bấy giờ chủ trọ mới biết rằng điều mà hai ông khách đã kể lại là có thật. Và chỉ có một

tấm nệm duy nhất lên tiếng, còn các tấm nệm khác thì im bất chẳng nói năng gì .

Trời sáng ra, chủ quán trọ bèn đến cửa hiệu bán nệm futon nơi đã bán cho mình tấm nệm ấy, đem câu chuyện vừa xảy ra ở quán trọ mà hỏi chủ hiệu bán nệm. Nhưng chủ hiệu bán nệm cũng không biết gì về tấm nệm. Ông ta cho biết đã mua lại tấm nệm này từ một cửa hàng nhỏ hơn, đó là một hiệu buôn nghèo nàn ở mãi tận cuối phố . Thế là chủ quán trọ cứ đi lần hỏi hết nơi này đến nơi khác, cuối cùng tìm đến được một hiệu bán nệm nghèo nàn tồi tàn nhất, và mới được biết câu chuyện của chiếc nệm ấy như sau.

Sở là có một gia đình nọ có hai đứa con trai, đứa bé sáu tuổi, đứa lớn tám tuổi. Họ là dân tha phương cầu thực đến ngụ cư ở đây. Một ngày mùa đông người cha lâm bệnh được một tuần lễ thì qua đời. Sau đó người mẹ yếu đuối lắm bệnh tật lâu nay, chẳng bao lâu cũng qua đời theo chồng, để lại hai đứa con thơ. Hai đứa bé không có một người thân nào để nương tựa, nên chúng bèn bán dần mòn các thứ trong nhà lấy tiền sống qua ngày. Mỗi ngày chúng đều đem bán một thứ trong nhà, cho đến khi không còn gì để bán, ngoài một tấm nệm để nằm. Đã đến lúc chúng không còn gì để ăn, lại còn đang thiếu nợ tiền thuê nhà.

Đến ngày đại hàn, một ngày trời lạnh khủng khiếp, lạnh hơn bao giờ hết. Hôm ấy tuyết rơi nhiều và đóng rất dày, hai đứa bé không thể ra khỏi nhà mà đi đâu xa. Hai đứa bé cùng đắp chung một tấm nệm mà run bần bật, không còn có cách nào khác là lo lắng hỏi thăm nhau theo kiểu trẻ con:

- Anh có lạnh không ?
- Em có lạnh không ?

Hai đứa bé sợ gió lạnh, nhưng chúng còn sợ chủ nhà hơn thế nữa. Là vì chủ nhà đã đến dựng cổ chúng dậy mà đòi nợ. Người chủ nhà này là một gã đàn ông tướng tá dữ dằn, và không biết mùi lòng. Khi biết không có ai trả tiền nhà cho hai đứa bé, gã bèn đuổi chúng ra ngoài đường giữa lúc trời tuyết, tịch thu nốt cả tấm nệm còn lại và khóa chặt cửa lại.

Hai đứa bé phong phanh có mỗi một manh áo mỏng nhuộm màu lam, là vì chúng đã bán hết quần áo để mua cái ăn. Và chúng cũng không biết đi về đâu. Ở cách đây không xa có một ngôi chùa nhỏ thờ đức Phật Quan Âm, nhưng vì tuyết rơi dày quá, nên hai đứa bé không tới đó được. Sau khi chủ nhà bỏ về rồi, hai đứa bé bèn lên quay trở lại phía sau căn nhà. Đúng lúc đó cái lạnh làm hai đứa bé buồn ngủ, hai anh em bèn ôm chặt lấy nhau cho đỡ lạnh.

Trong lúc hai đứa bé ngủ thiếp đi thì thần thánh thương tình đã đem cho chúng chiếc nệm mới. Đó là tấm nệm trắng nõn và đẹp chưa từng thấy trên đời này, và nhờ vậy hai đứa bé không còn thấy lạnh nữa. Hai đứa bé ngủ say hết ngày này sang ngày khác. Rồi người ta tìm thấy chúng, xây cho chúng một chỗ nằm trong nghĩa địa của ngôi chùa thờ đức Phật Thiên Thủ Quan Âm có ngàn cánh tay.

Sau khi biết rõ đầu đuôi câu chuyện về tấm nệm, người chủ quán trọ bèn đem cúng tấm đệm ấy cho vị hòa thượng trụ trì ở ngôi chùa thờ Phật Thiên thủ Quan Âm, để nhờ ngài tụng kinh cầu nguyện cho linh hồn hai trẻ nhỏ.

Thế là từ đó, tấm nệm im bất không còn lên tiếng nữa.

(Tokyo, 16/12/2006)

Truyện cổ tích tỉnh Tottori, Nhật Bản.

Người dịch : DTTM - Quỳnh Chi

Nguồn: Chimvietcanhnam

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 1 năm 2008